

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: J. H., „X“**, zastoupen MUDr. JUDr. Josefem Rauchem, advokátem se sídlem Okružní 147, Meziboří, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.2.2011, č.j. „X“, o starobním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 21.2.2011, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí ze dne 25.11.2010, č. „X“, kterým byl žalobci zvýšen od 1.7.2003 starobní důchod na částku 4 252,- Kč měsíčně, s tím, že od ledna 2004 mu náleží starobní důchod ve výši 4 326,- Kč měsíčně, od ledna 2005 mu náleží starobní důchod ve výši 4 579,- Kč měsíčně, od ledna 2006 mu náleží starobní důchod ve výši 4 777,- Kč měsíčně, od ledna 2007 mu náleží starobní důchod ve výši 5 063,- Kč měsíčně, od ledna 2008 mu náleží starobní důchod ve výši 5 298,- Kč měsíčně, od srpna 2008 mu náleží starobní důchod ve výši 5 768,- Kč měsíčně a od ledna 2009 mu náleží starobní důchod ve výši 5 927,- Kč měsíčně.

Žalobce v žalobě namítá, že mu nebyly řádně započteny všechny doby pojištění, kterých dosáhl.

Zejména uvedl, že došlo k chybnému započtení doby od 1.10.1990 do 28.2.1991. Dle žalobce mu byla tato doba hodnocena jako doba zaměstnání v SONP Kladno, kde však jeho

pracovní poměr ve skutečnosti trval pouze od 1.5.1960 do 1.7.1962. V době od 1.10.1990 do 28.2.1991 žalobce pracoval v Cukrovaru Žatec. Dle jeho názoru mu nebyla tato doba řádně započtena jako doba pojištění. Dobu odpracovanou u tohoto zaměstnavatele doložil žalobce čestnými prohlášeními ředitele a účetní tohoto zaměstnavatele. Podotkl, že v uvedené době se zápočetní listy nedávaly do rukou zaměstnanců a ztrátu tohoto evidenčního listu nemohl tedy žalobce nijak ovlivnit. Žalobce tedy není odpovědný za ztrátu evidenčního listu a považuje za rozporné s principem spravedlnosti, když mu není uvedená doba započtena jako doba pojištění.

Dále uvedl, že mu nebyla dle jeho názoru započtena jako doba pojištění doba, odpracovaná v Oblastním podniku služeb v Žatci v roce 1963 v trvání 26 dnů.

Dále uvedl, že mu nebyla dle jeho názoru započtena jako doba pojištění doba odpracovaná v Národním podniku Mitop v roce 1963 v trvání 41 dnů.

Dále uvedl, že mu nebyla dle jeho názoru započtena jako doba pojištění doba od 1.4.1967 do 31.9.1967, kdy pracoval v JZD Mír Liběšovice. Namísto uvedeného období mu byla započtena pouze brigáda v rozsahu 18 dnů.

Dále žalobce uvedl, že požaduje, aby mu byla jako doba pojištění započtena doba tří let před dosažením důchodového věku v roce 2003, kdy pobíral dávky sociální péče do hranice sociální potřebnosti – tedy hmotné zabezpečení v souladu s platným a účinným zněním zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Trvá na tom, že pro posouzení tohoto nároku je rozhodné znění zákona účinné v rozhodné době. V souladu s principem zákazu retroaktivity právních norem a zákonů nelze rozhodovat na základě později účinného znění předmětného předpisu, které je pro žalobce méně příznivé.

Dále žalobce požaduje, aby mu byl přiznán starobní důchod na základě jeho žádosti ze dne 13.6.2003, protože již v té době splňoval podmínky pro přiznání starobního důchodu, ale v rozporu s právními předpisy mu byla žádost o důchod zamítnuta.

V závěru žaloby zdůraznil, že nelze přičítat k tíži žalobce skutečnost, že některé doby pojištění nejsou uvedeny v evidenci žalované. Nejedná se o pochybení na jeho straně. Dále poznamenal, že musel doby svého zaměstnání, které nebyly započteny ze strany žalované při stanovení výše jeho starobního důchodu pracně a dlouhodobě, nákladně a složitě dohledávat a dokazovat.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná stručně zrekapitulovala celý průběh vyřizování žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu.

Následně se žalovaná vyjádřila k jednotlivým žalobcovým námitkám.

Žalované není zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že mu zhodnotila dobu zaměstnání v letech 1990 a 1991 u zaměstnavatele Cukrovar Žatec jako dobu odpracovanou v SONP Kladno. Název zaměstnavatele se totiž v osobním listu důchodového pojištění neuvádí a zaměstnavatel není uveden ani v rozhodnutí ze dne 25.11.2010 ani v rozhodnutí ze dne 21.2.2011. V rozhodnutích o námitkách je uvedeno pouze časové období a údaj, že požadované období bylo plně započteno dle čestného prohlášení ve smyslu § 85 odst. 5 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zák. č. 582/1991 Sb.“). Toto zákonné ustanovení však neumožňuje započíst dosahovaný výdělek, neboť skutečný výdělek nelze svědecky prokázat. Aby nebyl žalobce při výpočtu poškozen, není-li prokázán výdělek, byla stejná doba vyloučena při výpočtu důchodu. Doba zaměstnání v SONP Kladno je rovněž započtena dle čestného prohlášení.

Doba zaměstnání u OSP Žatec v roce 1963 byla započtena v takovém rozsahu, jak je prokázáno a podloženo listinnými důkazy.

Doba zaměstnání u Mitop Žatec v roce 1963 byla započtena v takovém rozsahu, jak je prokázáno a podloženo listinnými důkazy.

Podle potvrzení Městského úřadu Žatec ze dne 1.11.2005 žalobce pracoval u OSP Žatec v době od 6.8.1963 do 31.8.1963, dle potvrzení MITOP, a.s. Mimoň, ze dne 28.3.2006 žalobce pracoval v organizaci v době od 20.9.1963 do 31.10.1963 a dle potvrzení Šroubárny Žatec ze dne 1.9.2003 zde žalobce pracoval od 10.4.1963 do 31.12.1963, pak byl na základní vojenské službě, po vojně pak tam opět pracoval od 23.6.1965 do 15.10.1965. Podle údaje uvedeného na žádosti o invalidní důchod ověřeného okresní správou sociálního zabezpečení a dle vojenské knížky konal základní vojenskou službu v době od 4.1.1964 do 21.6.1965. Podle těchto dokladů má žalobce dle žalované zcela správně započteno v osobním listě důchodového pojištění ze dne 27.10.2010 vyhotoveného k rozhodnutí ze dne 25.11.2010 dobu pojištění v roce 1963 od 10.4.1963 plně do 31.12.1963. Na dobu od 1.1.1963 do 9.4.1963 nemá žalovaná ve své evidenci žádný doklad o době zaměstnání a ani žalobce sám tuto dobu nijak neprokázal žádným dokladem. Žalovaná tedy oprávněně nezohlednila žalobci období před 10.4.1963 jako dobu pojištění pro účely důchodového pojištění, nebo není nijak prokázána a doložena. K otázce výše výdělku uvedla, že za dobu zaměstnání u Cukrovaru je výše výdělku nahrazena vyloučením předmětné doby pro výpočet osobního vyměřovacího základu (v souladu s § 16 odst. 3 písm. u) zák. č. 582/1991 Sb. Pokud se nepodařil zjistit skutečně dosahovaný výdělek, když evidenční list nebyl dříve zaslán do centrálního archivu žalované, doba se vyloučí. Nezapočtení výdělků nemá zásadní vliv na výši přiznaného důchodu, jsou-li žalobci uvedené doby vyloučeny. Tento způsob výpočtu osobního vyměřovacího základu je v mnoha případech dokonce výhodnější než zápočet skutečně dosažených výdělků.

Doba zaměstnání v JZD byla započtena rovněž v takovém rozsahu, jak byla prokázána a doložena. V celkovém přehledu dob pojištění je na osobním listu důchodového pojištění ze dne 27.10.2010 uvedena na 1. straně za rok 1967 pouze doba od 1.1.1967 do 9.5.1967, od 23.6.1967 do 10.7.1967 (18 dnů) a od 13.10.1967 do 31.12.1967, takže se žalobce mylně domnívá, že má z doby svého zaměstnání započteno pouze 18 dnů jako brigádu, ačkoliv doložil dobu zaměstnání v JZD pro období od 1.4.1967 do 31.9.1967 (patrně 30.9.1967, den 31.9. neexistuje), avšak na 2. straně osobního listu důchodového pojištění je na konci přehledu dob pojištění vyznačena dodatečně započtená a uznaná doba od 11.5.1967 do 22.6.1967 a od 11.7.1967 do 30.9.1967. Tento způsob vyznačování dodatečně započtených dob pojištění na konci osobního listu důchodového pojištění byl použit ve všech případech, kdy žalovaná postupně vydala několik rozhodnutí o zvýšení výše důchodu z důvodu zápočtu dodatečně prokázané chybějící doby, a bylo nutné zdůraznit, o jakou dodatečně zhodnocenou dobu zaměstnání se jedná. Navíc pak nebylo dle jejího názoru nutné doby vyjmenovávat v rozhodnutí. Dle názoru žalované je zřejmé, že chybějící období roku 1967 dříve nezapočtená byla již do doby pojištění zahrnuta. Doba zaměstnání žalobce v JZD od 1.4.1967 do 30.9.1967 je tak plně započtena a zohledněna do výše přiznaného důchodu s přihlédnutím k potvrzení ZOS Liběšovice na mzdovém a evidenčním listu pracovníka na rok 1967.

Dále žalovaná zdůraznila, že z osobního listu důchodového pojištění je zřejmé, že tímto způsobem byla dodatečně na konci přehledu dob pojištění vyznačena ještě další dodatečně započtená doba pojištění, a to doba evidence na úřadu práce s výplatou hmotného zabezpečení od 1.1.1996 do 12.5.1996 v rozsahu 133 dnů. Jde o nově zjištěný a potvrzený údaj, který žalovaná sama zjistila na základě dokladů vyžádaných v souvislosti s žalobcovými námitkami, že pobíral podporu i v době od 8.11.1995 do 2.6.1996. Pro období od 20.5.1996

do 31.12.1996 byl vystaven Okresní správou sociálního zabezpečení Louny za zaměstnavatele Zdeněk Mrázek dle § 6 odst. 4 písm. u) zák. č. 582/1991 Sb. evidenční list důchodového pojištění, takže uvedená doba je již započtena jako doba zaměstnání.

Ve vztahu k omezenému zápočtu dob vedení žalobce v evidenci úřadu práce s podporou a bez výplaty podpory žalovaná odkázala na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Trvá na tom, že vyhodnocení uvedených dob byla provedena zcela v souladu s platnými předpisy. V žádném případě nebyla uplatněna zpětná retroaktivita. Žalobci nelze započíst do uznaných dob pojištění další dobu, kdy žalobce pobíral sociální dávky, neboť se nejedná o dobu vedení na úřadu práce.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalobci dle jeho názoru nebylo započteno jako doba pojištění období od 20.9.1963 do 31.10.1963, kdy pracoval v národním podniku Mítop Žatec. Dále uvedl, že žalobci nebylo započteno jako období pojištění období, kdy pobíral dávky sociální péče, a to v období od 1.1.1993 do 1.4.1993, od 1.11.1993 do 1.4.1994, od 1.3.1996 do 1.7.1996, od 1.5.1997 do 1.10.2003. Zdůraznil, že uvedené doby mu měly být započteny, neboť byl v evidenci úřadu práce a pobíral sociální dávky. Dále zdůraznil, že mu nebylo započteno jako doba pojištění období od 6.8.1963 do 31.8.1963, kdy měl pracovat v Oblastním podniku služeb v Žatci. Dále zdůraznil, že mu nebylo započteno jako doba pojištění období od 1.10.1990 do 28.2.1991, kdy pracoval v Cukrovaru Žatec, kde pobíral plat ve výši 8 000,- Kč. Zdůraznil, že za uvedené období není v osobním listu žalobce uveden žádný vyměřovací základ. K prokázání výše výdělku navrhl provedení výslechů svědků J. V., M. M. a pana F.. Uvedl, že považuje za velké bezpráví skutečnost, že žalobci nebyl započten jeho výdělek do osobního vyměřovacího základu za uvedené období, neboť žalobce nemá jinou možnost než výši výdělku prokázat svědeckými výpověďmi. Nezapočtení vyměřovacího základu za dobu práce v Cukrovaru Žatec má dle žalobce zásadní vliv na jeho současnou životní úroveň.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání soudu plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že celé období roku 1963, na které poukazuje žalobce, bylo plně započteno jak doba pojištění. Stejně tak i období od 1.10.1990 do 28.2.1991. Dále zdůraznila, že dle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění je možno započíst jako dobu pojištění pouze dobu evidence na úřadu práce, období vyplácení hmotného zabezpečení obecním úřadem nemůže být důvodem pro započtení daného období do doby pojištění. Dále uvedla, že období od 1.10.1990 do 28.2.1991 bylo započteno jako doba pojištění na základě svědectví. Svědeckými výpověďmi dle platných právních předpisů je možné doložit dobu pojištění, ale nelze doložit výši vyměřovacího základu.

Dále žalovaná uvedla, že důchod byl stanoven na základě původně uplatněné žádosti žalobce ze dne 13.6.2003 od 1.7.2003.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z

úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

K námitce nezapočtení doby pojištění od 1.10.1990 do 28.2.1991 soud uvádí následující. Z obsahu osobního listu důchodového pojištění žalobce jednoznačně vyplývá, že uvedená doba je započtena v plném rozsahu jako doba pojištění žalobce pro určení nároku žalobce na starobní důchod.

K otázce možnosti prokázání výše příjmů žalobce soud uvádí následující. V ustanovení § 85 zák. č. 582/1991 Sb. je výslovně uvedeno, že k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Z daného ustanovení jednoznačně vyplývá, že svědecké výpovědi minimálně dvou svědků mohou sloužit výlučně k doložení doby pojištění nikoliv i výše výdělků, které by mohly být vyměřovacím základem pro žadatele o důchod. V tomto případě je nutno vycházet ze znění zákona, jak to učinila žalovaná. Proto ani soud nepřistoupil k provedení důkazu svědeckými výpověďmi svědků navrhaných žalobcem, neboť ve vztahu k výši příjmů žalobce v daném období by toto svědectví bylo zcela bezúčelné.

Vzhledem ke skutečnosti, že není žádným relevantním způsobem doložena výše výdělků žalobce za toto období (souhlasné prohlášení dvou osob k doložení výš výdělků jednoznačně nepostačuje), je ze strany žalované toto období pro výpočet výše starobního důchodu považováno za vyloučenou dobu. Tento postup je ve prospěch žalobce. Zjednodušeně řečeno se vyměřovací základ zjišťuje dělením celkově vydělaných peněz počtem odpracovaných dní. Pokud by se do tohoto výpočtu zahrnovala i ta období, za která nemůže žalobce doložit příjmy (je tedy nutno počítat za tato období s příjmy ve výši 0) pak by vyšel nižší výpočtový základ pro stanovení starobního důchodu, než když žalovaná taková období označí jako vyloučenou dobu a pro výpočet výše vyměřovacího základu pro stanovení starobního důchodu je nepoužije.

Dle názoru soudu tedy žalovaná ohledně výše uvedeného období od 1.10.1990 do 28.2.1991 postupovala správně a v souladu se zákonem. Tuto námitku soud tedy vyhodnotil jak nedůvodnou.

K námitce nezapočítání doby pojištění od 6.8.1963 do 31.8.1963 (Oblastní podnik služeb Žatec) a období od 20.9.1963 do 31.10.1963 (Národní podnik Mitop Žatec) soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá (zejména z osobního listu důchodového pojištění), že v roce 1963 byla žalobci jako doba pojištění započtena celá doba od 10.4.1963 do 31.12.1963. Předmětné doby pojištění tedy byly již do doby pojištění žalobce započteny. Vzhledem ke skutečnosti, že výše příjmů pro stanovení výše důchodu u žalobce je relevantní až od 1.1.1986 nemá skutečnost, že v části uvedených období pracoval žalobce ve více souběžných pracovních poměrech, žádný vliv. Tuto námitku tedy soud považuje za nedůvodnou.

K námitce nezapočítání doby pojištění od 1.4.1967 do 30.9.1967 soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá (zejména z osobního listu důchodového pojištění), že v roce 1967 byla žalobci jako doba pojištění započtena celá doba od 1.1.1967 do 30.9.1967. Předmětné doby pojištění tedy byly již do doby pojištění žalobce započteny. Vzhledem ke skutečnosti, že výše příjmů pro stanovení výše důchodu u žalobce je relevantní až od 1.1.1986 nemá skutečnost, že v části uvedených období pracoval žalobce ve více souběžných pracovních poměrech, žádný vliv.

K námitce, kterou se žalobce domáhal započtení do doby pojištění tří let, po které pobíral dávky sociální péče do hranice sociální potřeby, soud uvádí následující.

Dle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění, v rozhodném znění, jsou účastny mimo jiné osoby, osoby vedené v evidenci úřadu práce jako uchazeči o zaměstnání **po dobu, po kterou jim náleží hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání, a v rozsahu nejvýše tří let též po dobu, po kterou jim toto hmotné zabezpečení nenáleží**, s tím, že tato doba tří let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod a nezapočítává se do ní doba účasti na pojištění podle § 6 odst. 1 písm. a); podmínka vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání se pro účely tohoto zákona považuje za splněnou po dobu, za kterou podle zvláštního zákona náleží hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání před vzetím do této evidence. V ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je uvedeno, že pojištění jsou účastny též osoby starší 18 let, jestliže podaly přihlášku k účasti na pojištění a účast na pojištění se týká doby jejich vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, pokud jim po dobu této evidence nenáleží hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl evidován jako uchazeč o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti v obdobích od 1.7.2000 do 31.12.2000 (184 dní), od 1.1.2001 do 31.12.2001 (365 dní), od 1.1.2002 do 31.12.2002 (365 dní) a od 1.1.2003 do 30.6.2003 (181 dní). Celkem je tedy žalobci započtena do doby pojištění doba 1095 dní z doby, po kterou byl veden na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Těchto 1095 dní odpovídá 3 rokům ($1095/365=3$). V souladu s výše uvedeným ustanovením § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění není možné do doby pojištění započítat žalobci více než právě tyto tři roky.

Pro úplnost musí soud zdůraznit, že za dobu pojištění nelze považovat dobu, po kterou byl žalobce evidován na úřadu práce, nepobíral hmotné zabezpečení uchazeče o zaměstnání a pobíral dávky sociální péče do hranice potřeby nad rámec zákonem stanovených tří let. Dávky sociální péče nelze zaměňovat při aplikaci výše uvedeného ustanovení s hmotným zabezpečením uchazeče o zaměstnání.

V tomto směru tedy soud shledal rovněž žalobcovu námitku jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že požaduje přiznání důchodu na základě jeho první žádosti, soud uvádí, že z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobci byl přiznán starobní důchod od 1.7.2003. V žalobcově žádosti ze dne 13.6.2003 je výslovně uvedeno, že žalobce požaduje přiznání starobního důchodu od 1.7.2003. Tato námitka žalobce je tedy rovněž nedůvodná.

Na závěr soud poznamenává, že z obsahu správního spisu jednoznačně plyne, že žalobce se musel dlouhou dobu a složitě domáhat řádného stanovení jeho starobního důchodu. Vzhledem k míře v jaké se musel vlastním přičiněním domoci započtení jednotlivých období pojištění, soud chápe, že má určitý despekt k postupu žalované. Nicméně soud musí konstatovat, že žalovaná je při svém postupu vázána právními předpisy. V daném konkrétním případě pak soud v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí dospěl k závěru, že v rozsahu žalobcových žalobních námitek nedošlo ze strany žalované k porušení právních předpisů.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. února 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová